

Immanuël

Ds. Th. van Stuijvenberg - Mattheüs 1:22-23
(Kerst)

Zingen: Psalm 103: 3
Lezen: Jesaja 7: 10-25
Mattheüs 1: 18-25
Zingen: Psalm 98: 1, 2, 4
Zingen: Lofz. v. Maria: 3, 6
Zingen: Psalm 68: 17

De tekstwoorden kunt u vinden in Mattheüs 1 vers 22 en 23:

En dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen van de Heere gesproken is door de profeet, zeggende: Zie, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, en gij zult Zijn Naam heten Immanuël; hetwelk is, overgezet zijnde, God met ons.

Gemeente, met de hulp van de Heere wensen we u te bepalen bij: Immanuël.

We staan stil bij:

1. Hoe Zijn Naam is
2. Hoe onze naam is
3. Hoe Zijn Naam de onze kan worden

1. Hoe Zijn Naam is

Er is een groot verschil in de berichtgeving van de geboorte van de Heere Jezus bij de evangelisten Mattheüs en Lukas. De evangelist Mattheüs is er heel summier in; kort en terloops spreekt hij erover. Maar dat wil niet zeggen dat het minder is. Want dan moet u er eens op letten, gemeente, wat hij echter níet nalaat te berichten. Dat is het geslachtsregister waaruit de Christus geboren is. Wist u, om het met de taal van vandaag te zeggen, dat de Heere Jezus ook ingeschreven is in het register van de burgerlijke stand? De Naam die Hij als mens hier op aarde gekregen heeft, die is feitelijk ingeschreven bij onze naam.

En wat wil het nu zeggen, dat Hij bij onze naam, in ons geslachtsregister, in het geboorteregister, is ingeschreven? Dat Hij werkelijk mens geworden is! Want anders zou het geen kerstfeest zijn, als de Zoon van de Vader, vol van genade en vol van waarheid, niet echt mens geworden was. Dat is heel duidelijk.

De Heere Jezus is niet door Maria heengegaan zoals water door een goot loopt. Onze catechisanten weten dat wel. Nee, Hij behoorde werkelijk tot het menselijk geslacht. Hij was waarachtig mens, ingeschreven op de lijst van mensen. Want anders zouden u en ik niet zalig kunnen worden, als Hij niet werkelijk mens geworden was, geboren uit een

vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij degenen die onder de wet waren verlossen zou. Daar heb je het nu: God met ons.

Daarom, Zijn heerlijke Naam is bij die oude naam van óns gevoegd. De Heere Jezus heeft dus ook een menselijke geslachtslijst. Wie zal dat kunnen begrijpen? Dat moet ons wel verwonderen, dat Hij niet te hoog is geweest om vlak naast de mens te gaan staan. Dát is nu de zaligheid: dat Koning Jezus zó laag gebogen heeft, om bij de mens te gaan staan: geworden uit een vrouw!

En onder welke naam wil de Heere dan tot ons komen? In de tijd waarin wij leven is het niet van zo'n groot belang hoe iemand heet. Nu ja, we stellen het wel op prijs dat vader en moeder vernoemd worden, vanzelfsprekend, maar verder heeft die naam niet zoveel betekenis meer. Maar dat is bij de Heere Jezus wel het geval. Want zoals de Heere heet, zo ís Hij. En die Naam van de Heere Jezus, Immanuël: God met ons, stelt nooit teleur. Die Naam is Hem niet gegeven door mensen of engelen, maar die Naam is Hem gegeven door God de Vader.

Dat is ons reeds in het Oude Testament voorgehouden. De profeet Jesaja heeft het ons vermeld: *Zie, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren en Zijn Naam IMMANUËL heten.* (Jes.7:14)

Dit staat in verband met koning Achaz, de koning van Juda. Hij moest de strijd voeren tegen Rezin, de koning van Syrië, en tegen Pekah, de koning van Israël. Het stond er maar hachelijk voor. Maar dan heeft de Heere zoveel bemoeienis gehouden met deze koning Achaz, die de Heere niet vreesde en die Hem ook helemaal niet wilde dienen. Dan zegt de Heere: 'Achaz, nu mag je van Mij een teken vragen; een teken dat je zult overwinnen over Rezin, de koning van Syrië, en over Pekah, de koning van Israël.' Maar Achaz zegt: 'Nee, ik zal de Heere niet verzoeken.' Hij wil niet eens met God te doen hebben. Daar heb je nu het beeld van een mens: dat we met God, Die zó laag afdaalde, niet eens te doen willen hebben.

En wat gebeurt er dan? Zwijgt de Heere dan? Nee, dan zegt de Heere: 'Ik zal een teken geven, maar dat gaat wel buiten Achaz om, vast en zeker: Zie, een maagd zal zwanger worden en zij zal een Zoon baren en Zijn Naam Immanuël heten.'

En zie, in de dagen van de keizer Augustus is dat vervuld geworden. Toen is die maagd zwanger geworden en heeft zij een Zoon gebaard. De engel des Heeren heeft niet alleen aan Maria meegedeeld dat de Christus der Schriften Jezus zou heten, Immanuël. Maar Hij heeft ook tegen Jozef in de droom gezegd dat het Kind Dat Maria baren zou, van de Heilige Geest is ontvangen. En als het Kind geboren is, noemt hij Het Jezus. Dan is Jesaja 7 vers 14 vervuld geworden.

Want Gods beloften zullen nooit on vervuld blijven, al is het dat de Heere soms lange tijd wacht met de vervulling van de belofte. Maar op Zijn tijd doet Hij het. Dat is tot bemoediging. Misschien heeft u van de Heere ook wel eens een toezegging gekregen uit het Woord; geen menselijke woorden, maar een goddelijk woord. En dan zegt u misschien: 'Het zal wel niet waar zijn, want de vervulling blijft achterwege.' Maar Gods beloftenissen zullen nooit hun vervulling missen!

Het Kind is Immanuël genoemd. De Naam Jezus en de Naam Immanuël zijn één. Hij kan Jezus zijn, Zaligmaker, Redder, omdat Hij Immanuël is: God met ons.

Wat betekent die Naam 'God met ons' nu eigenlijk? God met ons... hoe wonderlijk! Dat wil wat zeggen. Als we al vele malen met de kerk van alle eeuwen en tijden kerstfeest hebben mogen vieren, dan hebben we jaar in jaar uit op onderscheiden wijze gehoord dat God met ons is. En hebt u dan in uw leven wel eens gezegd: 'Heere, u moet tégen mij zijn, vanwege het feit dat ik U verlaten heb en dat ik U de rug heb toegekeerd en mijn eigen weg heb gekozen. Heere, U moet tégen mij zijn. Als U in het gericht zou treden en gadeslaan onze ongerechtigheden, ach, wie zal dan bestaan?'

Maar u moet eens opletten. Er staat niet: God met *mij*. Dat is wel persoonlijk, maar het strekt zich veel verder uit: God met *óns*! Ze komen uit alle geslachten, volken, talen en natiën. Dat wil zeggen dat God in Hem, Immanuël, volkomen in Zijn volk is komen wonen, in al Zijn volheid.

Dit wordt zo'n groot wonder voor iemand die vandaag op de kerstdag zegt: 'Ach, Heere, U moet tégen mij zijn, vanwege mijn zonden en mijn ongerechtigheden. Dan moet ik uitroepen: Treed toch niet in het gericht met Uw knecht, want niemand die leeft zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn. Maar, Heere, Uw Naam Immanuël heeft het wonder in zich, dat een verloren mens weer met u verzoend kan worden.'

We liggen allen in de diepte van onze verlorenheid. Heeft een mens dat dan niet in de gaten? Nee, van nature heeft een mens niet in de gaten dat hij verloren ligt, dat hij midden in de dood ligt en dat het een hopeloze zaak voor hem is. Daar is ons oog voor gesloten. Daar is de Heilige Geest voor nodig om dat te gaan leren zien. Maar voor die verloren mens die aan zichzelf ontdekt is geworden en die door de Heere is stilgehouden op de weg des levens, die de droefheid naar God heeft leren kennen, dat hartelijke gemis in zijn ziel omdragend, is het zo'n wonder dat Hij Immanuël heet! Dan wordt het Kerst in het leven van zo'n zondaar die zichzelf er niet bij kan plaatsens. Dan gaat de Héere hem erbij plaatsens. Immanuël... voor een verloren, ellendige zondaar!

We moeten natuurlijk ook oppassen dat we niet in oppervlakkigheid terechtkomen en dat we van die Naam Immanuël een verkeerde voorstelling maken. Dat 'God met ons' moet u niet direct zonder meer op uzelf toepassen, alsof dat een vanzelfsheid is. Als je gedoopt bent, belijdend lid van de gemeente bent en aan het avondmaal gaat, is het niet zo dat het dáárom voor u is. Nee, het is noodzakelijk dat die hartelijke wedergeboorte en vernieuwing van het hart in ons leven plaatsvindt. De Heere beware ons voor de gedachte dat het een vanzelfsheid is en dat het automatisch gaat. Laten we erom denken dat die daad van God in ons leven plaats moet vinden; dat die Naam voor ons betekenis krijgt, dat we ook leren verstaan: God is tégen mij!

Dat leert de zondaar in een weg van ontdekking; dat de Heere tegen hem is vanwege zijn zonde. Niet vanwege het feit dat hij Zijn schepsel is, want de Heere bemint Zijn schepsel. Maar vanwege de zonde die God haat, daarom moet de Heere tegen ons zijn. Maar wat een onuitsprekelijk wonder als die Naam Immanuël, God mét ons, nu door de Heilige Geest wordt toegepast in uw en mijn hart! Een persoonlijke zaak...

Die Naam die Hij draagt en die Hem toekomt, zó is Hij. Van Hem is het waar: God is met Hem en God is in Hem. 'Ja maar', zegt iemand, 'als de Heere Jezus dan straks aan het kruis hangt, beladen met de zonden van de Zijnen en uitroept: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* (Matth.27:46), is dan de Vader niet tegen Hem?' Nee! De

Vader heeft getoornd tegen de zonden van Zijn Kerk, die op Hem geladen waren, maar Hij blééf Gods geliefde Zoon! Vast en zeker. Hij en de Vader zijn één. Dat blijkt ook bij de doop door Johannes de Doper in de Jordaan: *Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb.* (Matth.3:17) Maar tegen het Lam, beladen met de zonden van de Zijnen, heeft de Vader getoornd. 'De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan; daarom ziet Gij geen van hunne zonden aan!'

Maar we moeten er altijd om denken: de harmonie tussen de Vader en de Zoon is volmaakt en onverstoortbaar. Dáárom kunnen we zalig worden: omdat Hij niet alleen mens geworden is, maar ook de Zoon van God was, eenswezens met de Vader en de Heilige Geest.

De satan heeft geprobeerd om daar een wig tussen te drijven bij de verzoeken in de woestijn. Maar het is hem niet gelukt en het zal hem niet gelukken. *Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde.* Al is het dat Hij in de hof van Gethsémané en aan het vloekhout des kruises de Godsverlating heeft moeten ervaren vanwege de zonden van de Zijnen, Hij ís de Geliefde van de Vader. Hij is gehoorzaam gebleven tot in de dood, ja, tot in de dood des kruises. *Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde.* Immanuël: God met ons.

De herders hebben de boodschap gekregen: *Dat u heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus de Heere.* (Luk.2:11) In het geloof hebben ze die boodschap gehoord. In het geloof zijn ze gegaan. En in het geloof hebben ze de Koning in de kribbe van Bethlehem gezien en aanschouwd. Daar hebben ze in die kribbe en in die schamele doeken het vleesgeworden Woord aanschouwd, de 'God met ons'. Nu begrijpt u toch wel dat die mensen met geweldige blijdschap naar huis gegaan zijn en dat ze hun mond niet dicht konden houden, nu ze hadden mogen blikken in die kribbe en daar die Immanuël hadden zien liggen? God Die tégen ons was, Die zó laag afgedaald is dat Hij mét ons wil zijn...! Daar hebben ze van gezongen:

Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt!

Daar zal de hemel niet te lang voor zijn, gemeente, om dat wonder uit te wonderen. Hier, als de Kerk in de ruimte geplaatst wordt en ze door het geloof op Hem mogen blikken, die Gezondene des Vaders, vol van genade en waarheid, dan is het vól. Want alles wat van de hemel is, is vol. Wat van de aarde is kan mooi en nuttig zijn, maar daar is altijd nog een 'maar' aan. Maar dat is niet zo met wat van de hemel komt. En als het nu van God is, als Hij Zijn Zoon gegeven geeft, die Immanuël, dan is het vól!

En zie, nu heeft Hij als die 'God met ons' Zich willen plaatsen tussen al die mensen die in hun verlorenheid neerliggen en zichzelf niet op kunnen richten. O, hoe velen gaat het voorbij. Zij hebben de Naam Immanuël wel dikwijls horen uitspreken, maar Hij heeft voor hen geen waarde gekregen. Daarom, dat we toch de Heere allemaal smeken, jong en oud, jongens en meisjes, of die Immanuël, die 'God met ons', voor óns mag zijn, door de toepassing, door de bediening van de Heilige Geest. Want wat heeft Hij toch willen doen! O, onuitsprekelijk wonder van goddelijke genade! Daar zijn onze woorden te arm voor, om dat uit te drukken: God mét ons. Hij heeft gedacht aan Zijn genade!

Misschien zegt u: 'Daar ben ik niet vreemd van. Dat is gepasseerd in mijn leven. Maar ik mis zo het leven er in.' Dat kan zo zijn. Daarin zien we zo duidelijk dat de Kerk des Heeren altijd maar weer opnieuw bediend moet worden. Want het kerstgebeuren in het geestelijke leven vindt niet één keer plaats, maar dat vindt herhaaldelijk plaats in het leven van Gods Kerk; dat Hij geboren wordt in de kribbe en dat het toegepast wordt in hun hart en dat ze mogen zien wat God de Vader daar neergelegd heeft: de Zoon van Zijn eeuwig welbehagen, tot verzoening van onze ongerechtigheden en tot wassing van al onze vuilheid en van onze mismaaktheid. God met ons, Immanuël!

Maar in onze tweede gedachte moeten we ook stilstaan bij:

2. Hoe onze naam is

Hoe staan wij ingeschreven? Hoe heten wij? Als het licht van Gods genade in ons leven gaat schijnen - en dat gebeurt elke keer weer, want daar komen we nooit bovenuit - dan moeten we zeggen: God tegen ons!

Ja, het is waar: ons eerste verbondshoofd Adam in de staat der rechtheid, in het paradijs, heette ook 'God met ons'. Toen leefde hij met de Heere als een vriend met een vriend. En zolang hij staande gebleven is heette hij zo. Nee, niet in de zin waarin Immanuël stond tot Zijn Vader, want dat was die goddelijke eenheid; God, bovenal te prijzen tot in der eeuwigheid. Maar toch, als Zijn maaksel, Zijn schepsel, geschapen tot goede werken, zó stond die mens in het paradijs. Wat een heerlijke toestand toch, gemeente! Wat een heerlijke staat waar de mens in stond. Dat kunnen we ons niet indenken, wat dat toen geweest is.

Na de zondeval is het bij ons allen hetzelfde; dan moet God tégen ons zijn. En als de Heere dat leert, dan gaan we daar onder buigen. De ziel die geoefend wordt op de school van de Heilige Geest, zegt: 'Heere, als U met mijn doem gediend bent, Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig, Heere. Uw oordeel rust op de allerbeste wetten.' Dat wil niet zeggen dat ze er onverschillig onder worden. Nee! Maar ze gaan de Heere toestemmen en zeggen: 'Heere, U bent volmaakt, U bent rechtvaardig en ik ben tégen U.'

De apostel Paulus, met al zijn vroomheid, heeft door goddelijke genade geleerd dat hij ook tegen God was. *Wat vervolgt gij Mij?* (Hand.9:4) En al is het dat we het in de bruutheid niet uitgeleefd hebben, maar als de Heere ons hart opent en eruit opwelt wat er leeft, dan komen we er zo achter dat we tégen God zijn. Dat we toch vragen of de Heere ons eraan ontdekken wil. Want dan wordt die 'God met ons' van zo'n onuitsprekelijk grote waarde! Maar dat we het maar recht leren geloven, dat we tégen God zijn.

Vindt u het dan geen wonder dat we nog kerstfeest mogen vieren en dat de Heere dat kerstevangelie ons nog doet horen; dat die genadeklokken in de Zoon van Zijn eeuwig welbehagen nog luiden en ons nog toeroepen dat er een weg ter zaligheid is, voor zulke mensen?

Er zijn ook mensen die zeggen: 'Nu moet u dat niet te zwartgallig tekenen. Nee, dat moet u zo ernstig niet nemen.' Waarom niet? 'Wel', zegt men dan, 'in Adam verloren, maar in Christus verkoren. De Heere heeft toch Zijn schepsel lief?' Jazeker, dat is waar. Hij haat Zijn schepsel niet. Maar Hij haat wel de zonde en Hij kan met de minste zonde van ons

niet te doen hebben. Dan zou Hij ophouden God te zijn. Daarom moeten we er ernstig over denken dat we er niet oppervlakkig overheen gaan en er licht over redeneren.

In Adam verloren... ja, dat moeten we leren kennen. Het is niet alleen nodig dat we onze dadelijke zonde leren kennen voor het aangezicht van de Heere, maar dat de Heere ons ook meeneemt naar het paradijs, om daar de diepte van onze verlorenheid recht te leren kennen en voor God te gaan bewenen. Maar ook om een oog te krijgen om op Hem te leren zien, die Gezegende van de Vader, vol van genade en waarheid!

Hoe wordt de Kerk nu in Christus zalig? Ze leren dus bij het licht van de Heilige Geest in Adam verdoemelijk voor God te liggen. Dat leert de Heere door het geloof, als Hij hun oog opent, zoals bij Maria en Jozef. Die hebben ook geblikt in de kribbe. Die hebben niet gezegd: 'Dat is nu een kind dat wij gekregen hebben.' Nee, ze hebben de Zaligmaker er ook in mogen zien. En zo was het ook bij de herders, bij Simeon en bij Anna. Deze mensen zijn allemaal begiftigd met het geloof.

En wanneer begiftigt de Heere de zondaar met het geloof? Wel, als Hij hem wederbaart. Een kind wordt toch een kind als hij geboren wordt? Nu, een kind van God wordt kind van God als de Heere hem vernieuwt naar Zijn evenbeeld en als het geloof in zijn hart wordt verheerlijkt. Dan wordt die verbinding tot stand gebracht. Dat is het wonder van goddelijke genade, waar alles van de mens er schoontjes tussenuitvalt. Want er komt niets van u en van mij in aanmerking, Het is alleen die vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog!

Maar de Heere gaat geloof schenken. En wat is dat onuitsprekelijk groot, als de Heere dat geloof, dat Hij Zelf in ons hart werkt, gaat richten op die Immanuël! Dat is noodzakelijk. Dat kunnen we niet missen, dat het geloofsoog geopend wordt voor de Christus.

Laten we het voorbeeld van de herders nog even nemen. Ach, die mensen verkeerden toch zo in het donker. Hadden ze geloof? Jazeker. Hebben ze gehoopt? Ook wel eens, want de Heere had het gezegd. Maar het was zo donker in de natuur en zo donker in het politieke leven en zo donker in het kerkelijke leven. Als sadduceeën en farizeeën het allemaal voor het zeggen hebben, gemeente, dan wordt het zo stikdonker in de kerk. En juist toen, toen het zo stikdonker werd, toen ging de Heere het licht in Efratha's velden laten schijnen: U is heden geboren...

Die herders hebben ook geleerd wat Paulus zegt: van nature kinderen des toorns, van het uur van onze ontvangenis af, gelijk de andere. En als we dat maar veel mogen inleven, dat we niet anders zijn dan een ander, dan kan de Heere wat aan ons kwijt. Dat we nooit boven een ander gaan staan, als God genade verheerlijkt heeft, volk des Heeren. Maar dat we maar klein en laag bij de grond blijven. Dan kan de Heere wat aan ons kwijt en dan wordt het ook een wonder dat Hij dat heilgeheim wil doen verkondigen. Dat moet plaatsvinden. Want de Heere is een Tegenstander van ons en wij zijn Zijn wederpartijder. Wij staan tegen God op. En van nature is onze naam: tegen God, onbekeerde zondaar. Onze naam is bevuurd en bezoedeld door het kwaad dat we hebben bedreven. Daar moeten we ook om denken! Het heilgeheim is zo groot, zo onuitsprekelijk groot, dat er een Koning in Bethleem geboren is en dat Zijn Naam Immanuël is. Maar laten we ook ons bestaan recht leren kennen. Om dan het wonder van genade te mogen zien: dat God met goddelozen te doen wil hebben. Het is een

voorrecht als we dat niet uitleven. We moeten wel meer zondaar worden, maar niet in het uitleven. 'Heere, doe het me maar ínleven. Doe me maar inleven dat ik een zondaar ben, opdat er plaats komt voor die gezegende Immanuël.'

Daarover gaat onze derde gedachte spreken:

3. Hoe Zijn Naam de onze kan worden

In dat menselijk register, waar Christus ook Zijn plaats in gekregen heeft, in dat register van ons, daar is een nieuwe naam in geschreven; een Naam welke boven alle naam is. Wat wil dat nu zeggen, dat Christus in het menselijk geboorteregister is opgenomen? Dat wil zeggen dat Hij ons in alles gelijk is geworden, uitgenomen de zonde. Dus dat Hij in alles met ons wil delen. Dat Hij die naam die wij dragen, die door de zonde bevekt is geworden, wil overnemen en Zijn Naam daarvoor in de plaats wil geven!

Dus dat moeten we even goed vasthouden. Onze naam is: God tegen ons. Maar Hij stelt daarvoor in de plaats: God mét ons!

Op aarde kunnen we met geld een naam erbij kopen. Iemand kan ook zijn naam laten veranderen, bijvoorbeeld als hij een beetje een nare naam heeft. Dat kost wel heel wat en het kost ook veel moeite. Maar er kan dus wel iets veranderen in ons register. Maar de Naam Immanuël kan niet gekocht worden. Voor al het goud en zilver dat op de aarde is, kunnen we die naam niet kopen. Simon de tovenaer meende het ook met geld goed te maken, maar Petrus zei tegen hem: *Uw geld zij met u ten verderve!* (Hand.8:20) Het is een gegéven goed!

Uit vrije goedheid waart Gij haar
Een vriendelijk Beschermer,
En hebt ellendigen dat land
Bereid door Uwe sterke hand.

Maar dan mogen we toch ook vragen op deze kerstmorgen: zijn we er nog nooit bedroefd onder geworden, dat de Heere tégen ons is, dat dat nu onze naam is: God tégen ons? Dan wordt het een wonder als Hij nog eens vóór ons zou willen zijn. Dat is nu een werk van de Heilige Geest. Dus alle zelfvermogen en doen en kunnen van de mens moet er tussenuit. We moeten duidelijk leren dat we God vertoornd hebben door onze zonden en dat wij onze naam nooit kunnen veranderen voor Gods aangezicht. Dat is uitgesloten!

Hebt u dat geleerd? Hebben we geleerd, door de bediening van de Heilige Geest, dat we die naam van onze kant nooit kunnen veranderen? Is er misschien een hunkering in uw hart naar die nieuwe Naam, om gered te worden, om een geredde zondaar te worden, om niet, uit enkel genade, door de verlossing die in Christus is? Want daarvoor is dat Kind nu op aarde gekomen. Daarom heeft Hij in de kribbe gelegen. Daarom heeft Hij Zich zo diep vernederd: om die naam die al de gegevenen des Vaders dragen, God tégen ons, te veranderen in: God vóór ons!

Want die Naam wijst ons Hem aan als de Immanuël, waarachtig God en waarachtig en rechtvaardig mens. Hij heeft in Zijn menselijke natuur, in ziel en lichaam, de last van de eeuwige toorn van God gedragen, om de Zijnen ervan te verlossen. En Zijn goddelijke

natuur heeft Hem in dat lijden en sterven in heel Zijn borgwerk ondersteund en een eeuwige waardij aan Zijn verdienste gegeven.

Immanuël: God met ons. Hij heeft gedacht aan Zijn genade, Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt. Dat wonder is voor ons niet te bevatten: *Overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden.* (Hebr.2:14) Christus is diep afgedaald in wat wij zijn. God geopenbaard in het vlees; aanbiddelijk en gezegend wonder!

Daarom, het kerstgebeuren is van onuitsprekelijke waarde. Dat moet plaatsvinden, willen we welgetroost kunnen leven en straks zalig kunnen sterven. Want in deze weg is Hij Borg geworden. Hij is de schuldovernemende Borg geworden, in een weg van te komen in de volheid des tijds, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet.

Daarom is het zo noodzakelijk dat we onszelf leren kennen, maar dat de Heere ook het oog gaat openen - en geve Hij het ook bij vernieuwing in het leven van Zijn kinderen - om te leren zien dat alleen in Hem de behoudenis ligt. Want wat we ook proberen, er is nergens behoud te verkrijgen, nergens zaligheid, nergens rust. Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf!

Daarom moest Hij God zijn, om ons uit die jammerlijke staat waarin wij onszelf gebracht hebben, op te halen en ons met God te verzoenen. Zie, dat is het kerstgebeuren: God verzoend met de zondaar, door Immanuël!

Als we menen dat het anders is, komen we bedrogen uit. Dan leunen we op een rietstaf die de hand doorboort. O, doe dat toch niet! Laat het ons toch gezegd zijn, dat we niet rusten in wat wij doen en wat wij laten en wat buiten Immanuël is. Gemeente, dat is omkomen! Maar door Hém wordt voor die verloren zondaar de zaligheid aangebracht!

Zou Jezus in de kribbe dierbaar geworden zijn voor Jozef en Maria? Jazeker. Zou Hij dierbaar geworden zijn voor die herders en voor Simeon en Anna? Vast en zeker. Hij wordt zó dierbaar, zó beminnelijk, zó gepast en zó noodzakelijk voor een verloren zondaar. Voor degenen die zichzelf het leven niet schenken kunnen, maar uit moeten roepen: 'Bij mij is het niet', voor hen wordt Híj nu zo rijk. Rijk in Zijn diepe vernedering en Zijn grote armoede. Dat is wel een aanstoot voor ons hoogmoedig bestaan en eigengerechtigde natuur. Dan is de Heere Jezus in de kribbe niet beminnelijk. Dan is Hij ook niet dierbaar. Maar als we een arme zondaar gemaakt worden, als we als een verloren mens, met lege handen bij die kribbe geplaatst worden, dan wordt Hij dat Geschenk van het Alvermogen. Dan wordt Hij het leven en de zaligheid!

Als zo het licht opgaat in het hart, kunnen we Johannes nazeggen: *Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader, vol van genade en waarheid.* (Joh.1:14)

Immanuël: God met ons. Want die dierbare Jezus, Die ons vlees aangenomen heeft uit Maria, verenigt Zich nu met die verloren zondaar. Als die vereniging nooit in ons leven plaatsvindt, zullen we ook niet die blijdschap van het kerstgebeuren ervaren.

Misschien zegt er iemand in ons midden: 'Ach, Heere, vernieuw het nog eens een keertje, laat het nog eens zien, want het is zo donker en duister in mijn leven. Ik kan niet meer bezien wat U in mijn leven gedaan hebt. Ach, toon nog eens dat U de Getrouwe en

de Onveranderlijke en de nooit beschamende bent.' Want dát weet de Kerk des Heeren: dat het pas kerstfeest kan vieren in de vereniging met Hem.

En daarom, laten we ons onderzoeken of er tussen Hem en ons een ware, geestelijke vereniging plaatsgevonden heeft. Want door de vereniging met Hem worden we in Zijn gemeenschap teruggebracht. En dat is zo noodzakelijk; dat kunnen we niet missen. Daar heeft ook Maria van gezongen. En dat doen wij ook eerst, voordat we nog even verder gaan, uit de Lofzang van Maria vers 3 en 6:

Hoe heilig is Zijn naam!
Laat volk bij volk te zaâm
Barmhartigheid verwachten;
Nu Hij de zaligheid,
Voor die Hem vreest, bereidt,
Door al de nageslachten.

Hij heeft, na lang geduld,
Met goederen vervuld
Der hongerigen monden;
Hij zag geen rijken aan;
Maar heeft z' in hunne waan,
Gans ledig weggezonden.

Naar recht moet de Heere eeuwig op ons toornen, omdat we ons van Hem hebben afgekeerd. Dat is de diepte van het bestaan van een mens. Maar onze tekstwoorden hebben onze aandacht gevestigd op Immanuël. Hij heeft onze naam overgenomen: God tégen ons. Want de Vader heeft Zich tegen Hem gekeerd, terwijl Hij toch Zijn geliefde Zoon was. Maar alleen zó kan Hij 'God vóór ons' worden, voor al degenen die het eeuwig oordeel zich waardig gemaakt hebben en moeten wegzinken in stikdonkere duisternis. Zijn eigen Naam geeft Hij nu aan een in zichzelf verloren volk. Straks aan het vloekhout zegt Hij tegen die moordenaar: *Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.* (Luk.23:43) En dat voor een mensenkind, die het zó laag voor God heeft laten liggen!

Immanuël: God met ons. Dat opent een fontein: *O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja, komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk.* (Jes.55:1)

Misschien bent u bezwaard naar Gods huis gekomen en heeft u gezegd: 'Ik heb al zo lang in duisternis gezeten en geen licht gezien...' Dat uw bezwaarde en verslagen zielen opgebeurd zouden mogen worden en u troost zou mogen putten uit 'God met ons'. De Heilige Geest dele het ons maar mee. Want het is een wonder van genade. We kunnen alles in het werk stellen, maar die vrede in onze ziel kunnen we onszelf niet geven. Dat is het werk van de Heilige Geest. Die verzoening die er in Immanuël ligt, moet ons geschonken worden, willen we de ware rust en de vrede genieten.

Daarom mogen we u toeroepen, door onweder voortgedrevenen en ongetrooste zielen: Hoever staat u ervan vandaan! Dwaal toch niet buitenom God en Christus en Zijn zalige gemeenschap! Er is genoeg in Hem te krijgen. Het is een genadegift, het is waar. Maar waarom weegt gijlieden nu geld uit voor hetgeen geen brood is en uw arbeid voor

hetgeen niet verzadigen kan, terwijl u in Immanuël de straf kunt ontgaan en een recht krijgen ten eeuwige leven, om niet! Om niet gerechtvaardigd... Daar hoeft u nu niets voor mee te brengen. Alleen overgeven, u aan Hem toebetrouwen en uitroepen: 'Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig! Ach, Heere, mag ik nog eens eerlijk, eerlijk verloren gaan in mezelf?' Want daar ligt het alleen maar in begrepen. Ons hart is onrein. Dat is een fontein van alle wanbedrijven. Daar woont niets in om Hem genoeg te doen, helemaal niets. Maar... Immanuël, God met ons! Dat is het leven, dat is Kerst!

Misschien zegt u wel: 'Ik geloof niet dat de Heere naar me om wil zien. Ik heb te lang, te veel gezondigd.' Misschien zeggen jullie, jongens en meisjes: 'De Heere geeft dat aan oudere mensen, maar niet aan jongens en meisjes.' Maar de Heere wil dat geven aan al degenen die in waarheid en oprechtheid buiten God niet meer kunnen leven en die zeggen: 'Geef me toch Jezus, geef me toch die Immanuël; God met ons.' Houd dan aan! Niet ophouden, al vertoeft de Heere nog, maar verbeid Hem. Want wie weet of het na dezen verstaan zal worden. De Heere geeft het niet altijd precies op de kerstdagen. Dat gebeurt wel, maar Hij geeft het ook in de zomer. Hij geeft het in alle jaargetijden, aan een uitziend, een hongerig en een dorstig volk, die het van Hem verwachten, die met die herders en met de kerk van het oude verbond uitgeroepen hebben: *Och, dat Israëls verlossing uit Sion kwame!* (Ps.14:7)

Willen we nu werkelijk weggaan uit dat oude waarin wij verkeren? Of kunt u zich er nog wel in vinden? Dan kunnen we wel zeggen dat we zo diep ongelukkig zijn en dat het noodzakelijk is dat het kerstgebeuren plaatsvindt, maar is dat nu werkelijk waar in ons hart? Daarom moeten we maar bidden: 'Heere, maak ons toch die we zijn, om als een arme, behoeftige, met lege handen bij U terecht te mogen komen.'

En gemeente, het valt altijd mee. Daar is de Kerk des Heeren getuige van. Als zij het niet wisten en het voor hen vastliep in hun leven, dan heeft de Heere uitkomst gegeven en dan ging het licht op. Want: *Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid en vrolijkheid voor de oprechten van hart.* (Ps.97:11)

Die hun zonde recht leren kennen, die verlangen ernaar dat hun naam nog eens geschreven zou worden in dat register en dat ze naar Hem genoemd zouden worden en dat ze met Hem verenigd zouden worden. Dat ze die gunst mogen proeven en smaken, die meer sterkt dan de uitgezochteste spijze.

O geliefden in de Heere, houd aan, grijp moed, want de Heere zal u niet begeven. Maar dat uw oog afgewend wordt van alles wat het niet is, om door het dierbaar geloof alleen op Hem te zien, Immanuël, geboren in Bethlehem, gelegd in de kribbe! Hij is de Zijnen een oorzaak van grote vreugde en blijdschap geworden, van eeuwige zaligheid.

Misschien zegt iemand: 'Ik heb soms zoveel in Hem gezien, dat mijn mond opengebroken werd en dat ik goed van God heb mogen spreken. Maar ach, ik ga nu met een zwijgende mond over de aarde.' Wat dacht u, dat de Heere u om zal laten komen? Nee hoor, *Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde.* (Jes.66:5) Maar houd aan, grijp moed! Want die ware geboren kinderkens in Sion zullen schuilen onder Immanuël; God met ons. Want Zijn Naam en Zijn heerlijk bestaan dekken hun ongerechtigheid en doen verzoening over hun zonde, voor het aangezicht van de Vader.

Immanuël... Hij zal hen overschaduwen met Zijn vleugelen. Daarom ziet de Vader geen zonde in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël. Daarom zullen ze in Sion haast voor God verschijnen. Al is het dat ze hier misschien zeggen: 'Ik zal nog een der dagen door Sauls hand omkomen.' Want de strijd die gestreden moet worden, is niet gering. Maar het einde is toch in zicht! En Immanuël leeft. Hij is gelegd in de kribbe. Hij is gegaan naar Calvaria's heuvel. Hij is van de Olijfberg ingegaan in het huis van Zijn Vader.

Immanuël: God met ons. Hij zal straks voor de tweede keer komen, om dan al degenen die Zijn verschijning hebben liefgehad tot Zich te nemen. Dan zullen ze met Hem zijn, zonder te scheiden meer. Dan is er geen strijd meer. Dan is er geen kruis meer. Dan zijn er geen tegenwerpingen meer. Dan zal het nooit meer zijn: God tégen ons. Maar dan zal het altijd zijn: God mét ons!

Amen.

Slotzang Psalm 68:17

Hoe groot, hoe vrees'lijk zijt G' alom,
Uit Uw verheven heiligdom,
Aanbidd'lijk Opperwezen!
't Is Isrels God, Die krachten geeft,
Van Wien het volk zijn sterkte heeft.
Looft God; elk moet Hem vrezen.